

ALBINA

REVISTA SAPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Anul 62 • Seria II • Nr. 647 • Miercuri 18 mai 1960 • 5 pagini — 15 bani.

PLENARA LĂRGITĂ A COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÂN

Ieri, 17 mai a.c., și-a început lucrările plenara lărgită a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român, convocată pentru a dezbate proiectul de Directive ale Congresului al III-lea al P.M.R. pentru planul de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1960-

1965 și programul economic de perspectivă.

La plenară iau parte membrii și membrii supleanți ai C.C. al P.M.R., miniștri, primii secretari ai comitetelor regionale de partid, șefii de secții ai Comitetului Central, conducători ai organizațiilor de masă.

MIHALCEA C.

„La căminul cultural”
Pictură ulei

Mulțumesc PARTIDULUI

Mi-a spus o dată o femeie din sat: „Dumneata, tată Alexandrina, nu mai îmbătrânești. Parcă îți stă vremea în loc”.

— Mă bucur de viață, surato, d-ai-a nu îmbătrânesc.

Acum 15 ani mi-am înăbușit în suflet ultima durere: „Mi-a murit bărbatul. De atunci sînt vădană. Mă cuprinsese un fel de teamă: „Ce te faci, femeie singură cu 6 copii?” Si atunci, în ceasul cînd mi-era mai greu am simțit ajutorul și sfatul comunistilor. Va să zică, nu eram singură. Nici nu puteam fi. Alte rînduiele domneau acum în viața satului. Eram încă săracă lipită și-mi vindeam puterea brațelor la boagăși ca să pot trăi. Știam însă că exploatarea și silniciile la care ne supuneau cei avuți n-or să tină cît lumea; ei, comunistii ne-au învățat cum să scăpăm de ele. Aveam o singură cale de urmat: munca unită în gospodăria colectivă. În 1950 numai 39 de familii din comuna noastră au pășit pe ea. Cel mai multi erau încă cu inoiaia în suflet. Am fost

printre primii care au dat cerere. Devenisem de acum membră de partid și simțeam privirile atîtoră ațintite asupra-mi.

Ce să vă mai spun, a fost greu la început. De-abia ne urnisem din loc și dovezile pe care le așteptau multi nu se iviră încă. Abia un an a trecut și am înfățișat astfel de dovezii satului. Avea gospodăria a crescut într-un an de patru ori. Ziua-muncă a săltat de la 18 lei la 44. I-am întrebat: „De cînd vă știți în satul ăsta, cînd s-au văzut producții așa mari—2.400 kg. grâu la hectar, 6.423 kg. porumb știuleți? În 1951, numai după un an, ne-a dat va să zică mina să ne facem și fermă de animale. Partidul ne-a învățat că gospodăria nu poate ajunge bogată fără sector zootehnic. În anul de care vorbesc erau 62 de familii, în următorul încă pe-atîtea. În 1959 tot satul a intrat în colectivă. Acu' cînd spun că sîntem milionari, că-n numai 5 ani cîți au trecut de la al doilea Congres al partidului 200 și-au făcut case

noi, că vreo 9 au motocicletele și că Bratu Petria are televizor, nu pentru ei spun, că-s toți colectivști. Pentru cei din alte părți, spun ca să știe cum ne e acu' viața, nouă celor din Baba Ana.

Despre mine vădana v-aș mai spune că mi-am crescut copiii în cinste și că acum dintr-o casă de voinici nu mai am pe nici unul. Eram să pomenesc din nou că-s „singură”, dar cum poți fi singur în familia colectivștilor? Știți că mie-mi mai spuneau oamenii și „necăjita”, da' de mult nu-mi mai zic așa. Cum o să mai zică, dacă tot copiii mei și-au făcut case, iar la trei fete le-am făcut nuntă în lege și le-am cumpărat mobilă? Fiecare duminică vin pe la mine să mă vadă și atunci zic că nu-i mamă mai fericită ca mine. Ion, cel mare, e membru de partid, iar Stelica, e candidat. Eu am fost învrednicită cu munca de președintă a comisiei de femei din colectivă. Multe s-au schimbat în zece ani. Mă uit în jur și nu mai recunosc satul în care m-am născut. Am ascultat povăța partidului și-am văzut fericirea cu ochii. D-ai-a îi mulțumesc acum din adîncul inimii mele.

ALEXANDRINA NĂSTASE
colectivștă din comuna Baba Ana, regiunea Ploiești

Strălucita victorie a științei sovietice
în pregătirea zborului cosmic al omului

O mare navă cosmică se rotește în jurul Pămîntului

Comunicat TASS

MOSCOVA 15 (Agerpres). — TASS transmite: În decursul ultimilor ani, în Uniunea Sovietică se desfășoară lucrări de cercetări științifice și lucrări experimentale de construcție pentru pregătirea zborului omului în spațiul cosmic.

Realizările Uniunii Sovietice în domeniul creării unor sateliți artificiali ai Pămîntului de mare greutate și mari dimensiuni, experimentarea cu succes a unei puternice rachete purtătoare capabile să plaseze pe orbita stabilită un satelit în greutate de cîteva tone, au permis realizarea unei nave cosmice pentru zboruri de lungă durată ale omului în spațiul cosmic și începerea experimentării ei.

LA 15 MAI 1960, ÎN UNIUNEA SOVIETICĂ A FOST LANSATA O NAVA COSMICA PE ORBITA UNUI SATELIT AL PĂMÎNTULUI. În baza datelor obținute, nava-satelit a fost plasată, în conformitate cu calculele făcute, pe o orbită apropiată de orbita circulară la o altitudine de aproximativ 320 km. de la suprafața Pămîntului, după care s-a desprins de ultima treaptă a rachetei purtătoare. Perioada inițială a navei-satelit al Pămîntului este de 91 de minute. Inclinarea orbitei sale față de planul Ecuatorului este de 65 de grade. GREUTAȚEA NAVEI-SATELIT, FARA ULTIMA TREAPTĂ A RACHETEI PURTĂTOARE, ESTE DE 4.540 KG. Pe bordul navei-satelit este instalată o cabină ermetică purtînd o încărcătură echivalentă cu greutatea unui om și tot echipamentul necesar unui viitor zbor al omului, precum și diferite aparate a căror greutate, împreună cu sursele de alimentare, este de 1.477 kg.

Lansarea este menită să încerce și să verifice un sistem de navă-satelit care asigură zborul în deplină securitate și ghidarea acestuia, întoarcerea pe Pămînt și condițiile necesare omului în zbor. Prin această lansare s-au pus bazele unei munci complexe de realizare a unor nave cosmice sigure care sînt menite să asigure zborul omului în Cosmos în deplină securitate.

După ce vor fi obținute datele necesare de pe bordul navei-satelit va fi înfăptuită desprinderea de la aceasta a cabinei ermetice, în greutate de aproximativ 2,5 tone. În cazul de față nu se prevede întoarcerea pe Pămînt a cabinei ermetice, după verificarea siguranței de funcționare și după desprinderea de nava-satelit, cabina, ca și nava-satelit însăși, în baza unei comenzi de pe Pămînt, vor începe să coboare și își vor înceta existența odată cu intrarea în păturile dense ale atmosferei.

Pe bordul navei-satelit este instalat un radioemitor „Signal” care lucrează pe frecvența de 19,995 MHz atît în regim telegrafic cît și telefonic de transmitere.

În afară de emițătorul „Signal”, pe bordul navei-satelit sînt amplasate instalații speciale de radio pentru transmiterea pe Pămînt a datelor privind funcționarea aparatelor instalate și pentru măsurarea exactă a elementelor orbitei. Alimentația aparatului științific și de măsurat a satelitului se înfăptuiește cu ajutorul unor surse chimice de curent și al unor baterii solare.

Prelucrarea primelor date obținute de pe nava-satelit a arătat că aparatul instalat pe bordul ei funcționează normal. Stațiile de pe Pămînt fac observații regulate asupra navei-satelit.

La ora 6,11 (ora Moscovei) nava-satelit a trecut deasupra Moscovei. La ora 7,38 (ora Moscovei) nava-satelit va trece deasupra Parisului. La ora 7,43 (ora Moscovei) nava-satelit va trece deasupra Leningradului. La ora 10,36 (ora Moscovei) nava-satelit va trece deasupra New York-ului.

Nava-satelit a putut fi observată vizual în regiunea orașului Vladivostok la 15 mai, ora 21,12 în direcția sud est.

COMUNIȘTII DIN PERETU

Comunistul Ștefan Papură are mulți prieteni. Nicolae Moț e unul din acești prieteni.

Într-o zi de început de februarie, Nicolae Moț, întâlnindu-l pe șoseaua din inima satului, l-a oprit și l-a întrebat:

— Ce zici, măi Ștefan, să mă înscriu și eu? Tu te-ai înscris de mult în colectivă și-ai putea să mă sfătuiești, așa prietenește.

Ștefan Papură mai discutasese de multe ori cu Nicolae Moț despre colectivă, dar de data aceasta observă la el o schimbare care-l bucură nespuse de mult. — E semn că s-a dumirit și Moț — gîndea Ștefan Papură. Și fără să mai piardă măcar o clipă, începu să-i vorbească:

— Măi Nicolae, mă cunoști și te cunosc destul de bine și tu și eu, și ea noi mai toți periteții am cunoscut înainte vreme numai mizeria și împilarea. Parcă tu nu știi! Munceam la boierul Papiu din zori și pînă-n miezul nopții și tot n-aveam nici de unele. Ne sgea șarpele ăla tot sîngele din noi și dacă ar fi putut și viața ne-ar fi luat-o! Acum, vezi și tu că viața noastră îi altfel. De cînd am scăpat de năpircile astea, în satul nostru s-au ridicat mai bine de 1000 de case; și azi Peretu nu mai e o comună oropsită, ci un orașel. Mă uit la Zgaroi, la Culcea, la Băltărețu, și la atîția alții care și-au făcut case noi și zău parcă s-au născut a doua oară. Știu și ei acum să ridă, pe chipul lor vezi bucurie și fericire, ce mai, sînt cu adevărat oameni liberi și stăpîni pe rodul muncii lor. Spune și tu dacă nu-i așa.

— Așa-i, nea Ștefan, parcă eu n-am ochi să văd ce-i în jurul meu? — îi răspunse Nicolae Moț, care-l ascultase cu multă luare aminte. Dar nu știu ce să mă fac cu nevastă-sa.

Se despărțiră și Ștefan Papură îi promise că o să treacă într-o zi să stea de vorbă cu nevastă-sa.

Așa a și făcut comunistul Ștefan Papură. Într-o seară, s-a abătut pe la casa lui Moț. Din vorbă în vorbă, fără să observe Lisaveta, nevastă lui Moț, a adus discuția despre belșugul din casele colectivizatorilor.

— Știi, Lisaveto, Rusu a cumpărat mobilă lăte și-un aparat de radio — i-a spus la un moment dat Ștefan Papură. — Și unde mai pui, s-au îmbrăcat eu toți că aproape nu-i mai cunoști.

Lisaveta tăcea. Ștefan Papură i-a mai povestit și alte lucruri din viața colectivizatorilor din Peretu, regiunea București.

În duminica următoare, comunistul Ștefan Papură a vorbit la stația de radio-amplificare despre cei noi înscrisi în colectivă. A pomenit atunci și numele Lisavelei și lui Nicolae Moț.

Comunistul Nicolae Rusu a stat de vorbă cu directorul căminului și s-a oferit să vorbească oamenilor despre viața îmbelșugată pe care o duce de cînd a devenit colectivist. Astfel, într-o seară, sute și sute de perețeni, adunați în sala mare a căminului cultural, l-au ascultat pe comunistul Nicolae Rusu, au aflat sumedenii de lucruri din viața nouă de colectivist. Perețenii și-au lămurit în seara aceea multe probleme și au îndepărtat din inimile lor urma de nehotărîre ce-i ținea în loc. Ilie Ilescu, Ioan Tăbăcițu, Constantin Pirvu, Ion Vinăloru și mulți alții la numai cîteva zile, se numărau printre membrii marelui familii colectiviste.

„Serile de întrebări și răspunsuri” și „Serile de calcul” au fost de asemenea acțiuni organizate sub îndrumarea comunistilor ele fiind de un prețios ajutor în munca de colectivizare a comunei Peretu.

Cu toată munca desfășurată de comunistii și de cei mai buni colectivisti, în Peretu mai erau oameni, cei drept puțini, care mai stăteau încă în cumpăna Dumitru Tiganușu, secretarul comitetului de partid, a stat de vorbă cu directorul căminului, Gh. Mitroi și, la numai două săptămîni, pe scena căminului cultural perețenii au văzut piesa: „Cei care rămîn singuri” de Lucia Demetrius, iar brigada artistică de agitație a prezentat un program nou.

Într-una din zilele însorite de primăvară vestea că și ultimele familii s-au înscris în gospodăria agricolă colectivă s-a răspîndit cu iuteală în întreaga comună, precum și în satele învecinate. În aceeași zi la căminul cultural a avut loc una dintre cele mai frumoase și emoționante manifestări culturale.

Deși serbarea se terminase, pe ulițele Peretului mai auzeau încă oameni cîntînd:

„Partidului slavă-nălfăm
Și-n inimă Partidul purtăm
Partidu-i lumina, povața,
Partidu-i pacea și viața!”

OVIDIU MAROLOIU

Colectivista Acătina Măma din comuna Mihail Kozărniceanu, raion Tulcea, o neobosită difuzoare voluntară a cărții, deseori citește fiului ei Ionel din cărțile ce-i soses la biblioteca de casă

Creatorii programelor pentru brigăzile artistice de agitație din regiunea Bacău sînt în întrecere. Deschidem la întîmplată citeva dintre plicurile trimise casei regionale a creației populare care conțin primele texte create în cadrul acestei întreceri. Rîndurile scrise mărunt înfățișează nenumărate realizări și aduc o caldă mulțumire partidului pentru viața nouă care înflorește în satele patriei noastre.

Să vedem ce ne povestesc, în vers limpede, curgător, artiștii căminului cultural din Ghimeș-Făget, o comună ce se întinde pe văi și coline puțin umblate, cu păduri întinse bogăție din care se înfruptau înainte vreme, doar marii proprietari și alaceriști poreclii „baroni ai lemnului”. De la „traiul urgisit” de care nu mai scăpau nici refugiindu-se „în codrul nesfirșit”, rominii și maghiarii, „înfrății asemeni cu brazii și stejarii” au răzbit, sub conducerea partidului, la viața nouă:

„Cinci sute de case / Mari și luminoase, / Am clădit de curînd, / Viața, triumfînd, / S-au deschis spre soare / Căi biruitoare / Cinci sute de case / Mari și spațioase / Au clădit ai mei / De cînd pun temelii / Noli rînduiri, / Marii fericiți!”

Sub condeii sprînten al creatorilor programului se înfiripă întreg tabloul vieții noi a satului. Iată-i amintii pe Gh. T. Neagu, Dumitru Virag și alții, care au contractat cu statul produsele muncii lor și au primit venituri la care nici nu se așteptau, ei, urmașii acelora care — cu numai 20 de ani înainte — rătăceau pe dru-

De obicei colțul roșu al gospodăriei colective este locul în care oamenii se adună seara, după orele de muncă, pentru a asculta o conferință, diverse sfaturi agrotehnice, pentru a viziona un scurt spectacol artistic sau pentru a lua o carte. Aceeași destinație ar fi trebuit să o aibă și colțul roșu din comuna Banca, regiunea Iași.

Profesoara Săftica Macovei, care are sarcina să se ocupe de activitatea colțului roșu, a întocmit un vast plan de muncă, așternut frumos cu litere caligrafice pe patru pagini. La prima privire ai impresia că planul este bun. Citești titlurile capitolelor: „Munca cu cartea”, „Întărirea economico-organizatorică a gospodăriei agricole colective”, „Programe artistice” etc., și te gîndești că dacă cel puțin jumătate din ce e scris ar fi și în realitate, tot ar exista o bogată viață culturală. Trecînd însă de la titlurile capitolelor la conținutul lor se vede imediat că planul a fost întocmit numai așa, ca să fie. Dacă am lua planul și am șterge de pe prima pagină cuvîntul Banca, adică numele comunei în care se găsește această gospodărie colectivă, el ar fi valabil în orice colț al țării. Comitetul

Candeleții brigăzilor ÎN ÎNTECERE

muri lungi și anevoioase ca să primească de la speculanții tirgurilor, pentru munca lor de un an, un drob de sare sau o damigeana cu gaz.

Brigada pune în contrast cu trecutul lumina de azi, răspîndită prin cele trei cămine culturale și unsprezece (da, unsprezece) școli din comună. Brigada redă momente din munca avîntată de pe șantierele satului, popularizează pe depuiții Gh. Olteanu și Suciu Emeric, pe Albert Filip, Pall Emeric, Bela Culcer și alții, prin strădania cărora au fost economisiți 40.000 lei la construirea școlilor din satele Buha și Rachiș.

Pasiunea cu care sînt înfățișate realizările acestor ani este o însușire de preț și a programului de brigadă sosit din Dochia-Neamț. Uzina electrică, construcțiile gospodăriei colective, creșterea șeptelului — proprietate obștească și a fondului de bază de peste un milion lei — iată „izvoarele de inspirație” ale brigăzii. Cu drept cuvînt, îndemnînd la bucurie și joc, brigada subliniază:

„Astă-i hora horelor / A colectivizatorilor, / Hora dochienților”.

La Onișcani-Roman, mulți gospodari s-au hotărît să-și unească munca, în marea familie a colectivei. Creatorii programului au fost de față la multe din discuțiile sătenilor și i-au îndemnat prin graiul cifrelor și fapte-

capacitate de 10 vagoane și două pătule pentru porumb. Ascultînd îndemnul partidului, vom extinde cultura de porumb siloz pe o suprafață de 35-40 hectare...”

De la Vasile Olaru se pot afla multe lucruri interesante despre gospodăria colectivă. Secretarul organizației de partid, președintele și inginerul agronom ar fi putut să dea prețioase îndrumări și

LA UN COLȚ LINIȘTIT

le de cărți nu au nici o legătură cu gospodăria colectivă din Banca. Nimeni nu spune că o seară literară închinată lui Topînceanu nu este binevenită. Însă de ce nu se fac asemenea seri literare despre operele unor scriitori ca Em. V. Galan sau Marin Preda, care înfățișează probleme ale satului nostru de azi?

Gospodăria colectivă din Banca, gospodărie care cuprinde peste 300 de familii, este în plină dezvoltare. Președintele Vasile Olaru împărtășește cu multă însuflețire planurile colectivizatorilor: „Anul acesta — spune el — vom construi două grajduri, o îngrașătorie de porci, o magazie pentru cereale cu o

sugestii pentru alcătuirea unui plan de muncă concret, axat pe cele mai importante probleme din viața gospodăriei colective din Banca. Președintele ar fi putut propune (așa cum ne-au spus și nouă de altfel) ca în cadrul colțului roșu, colectivității fruntași să și împărtășească experiența, să se facă discuții pe marginea unor broșuri agrotehnice sau să se organizeze periodic sfaturi agrotehnice.

Cine l-a împiedicat să traducă în viață asemenea idei interesante? Conducerea gospodăriei colective este în primul rînd interesată ca activitatea colțului roșu să contribuie la ridicarea nivelului cultural și profesional

lor să compare care este calea cea mai bună. Programul ce a urmat amintește, cu haz și cu țile, cum s-au convins unii țărani cu gospodărie individuală de superioritatea muncilor mecanizate

„Peste haturi, frățieare, / Duduian ieri cinci tractoare. / Văzînd trebușoara asta / Mi-am chemat iute nevasta / Și-am trimis-o pînă la Cîrța / Să-mi deie puțin vîcuța. / Pun tînjala mea cu plugul, / Pun în gîtul vacii jugul / Hiț la deal și hiț la vale / Poc cu bicuț peste șale / Și-mi miccam ca-necîșorul: / Tot imi termîn eu ogorul”

Și cînd colo: / „Văd tarlaua terminată, / Grăpata, însămințată, / Iară eu, măi frățieare, / Numai șase brăzditoare”.

Pînă la urmă eroul nostru se hotărăște să facă pasul cel mare:

„Căci dorința mă imbie / Să intru-n gospodărie”.

Programul de brigadă de la Onișcani e scris într-un chip atrăgător, ca un fel de piesă de teatru cu fapte culese din „viața comunei.

Alături de calitățile arătate, programele pe care le-am amintit au și unele slăbiciuni. Dacă în majoritatea cazurilor ele au reușit să oglin-

dească în chip artistic viața nouă a satului, nu e mai puțin adevărat că uneori autorii se mulțumesc cu simpla înșiruire a unor cifre și nume,

ca într-o informație de ziar. Cu puțin efort, talentul dovedit de creatorii i-ar fi putut ajuta să „prindă” în versuri curgătoare, în imagini simple, dar grațioase, înfăptuirile pe care de altfel le menționează destul de amănunțit.

În ceea ce privește programul brigăzii din Dochia, ne așteptăm și ar fi fost de dorit ca atîtea probleme noi ale unei comune colectivizate să capete locul cuvenit după înecunătatea lor. Autorii acestui program au crezut că brigada se poate mulțumi doar cu sublinierea citorva realizări, fără a îndemna de pe scena căminului și la înfăptuirea viitoare. Sporirea producției de porumb pentru siloz, ridicarea productivității vacilor de lapte, îmbunătățirea muncii în brigăzi și echipe, dezvoltarea unor ramuri de producție noi, rentabile — iată atîtea și atîtea teme pentru brigăzile artistice, mai ales pentru acelea din comunele cu gospodărie colective.

Întrecerea creatorilor de programe pentru brigăzi este o inițiativă frumoasă a casei regionale a creației populare din Bacău și ea va contribui, fără îndoială, la ridicarea nivelului artistic al textelor, la redarea atrăgătoare a înfăptuirilor și problemelor pe care le întîlnim în viața nouă a satelor noastre

T. GHEORGHIU

al colectivizatorilor, la educarea acestora în spiritul muncii colective.

Așa cum construcția unei case începe cu temelia, o activitate culturală începe cu alcătuirea planului. La Banca planul a fost greșit alcătuit, așa că popularizarea manifestărilor cuprinse în el nu i-a mai atras pe colectivisti. Faptul acesta, în loc să dea de gîndit comitetului executiv al sfatului popular comunal conducerii gospodăriei colective și tovarășei Macovei, și să treacă la organizarea unei activități variate și bogate în conținut, dimpotrivă i-a făcut ca in- cet, încet să neglijeze activitatea culturală.

Cum arată acum colțul roșu din Banca? O cameră pe ai cărei pereți se mai văd niște fotomontaje vechi și rupte, iar într-un colț un dulăpior cu cîteva cărți pe care praful s-a adunat din belșug. Alceva nimic. Este necesar ca secția de învățămînt și cultură a sfatului popular raional să trimită un activist care să dea un ajutor competent pentru ca acest colțșor liniștit să fie transformat într-un loc în care colectivisti să vină cu plăcere și să aibă ce învăța din manifestările culturale.

A. CROITORU

PRIMUL AN — PRIMELE ÎNVĂȚĂMINTE

Cu toate că a fost primul an de muncă în comun, colectivității din Dragalina au obținut în 1959 producții mari la majoritatea culturilor. La grâu peste 1.700 kg la hectar, la cartofi peste 14.000 kg (producția planificată fusese numai de 10.000), la floarea soarelui peste 1.000 kg. Cum se explică aceasta? Răspunsul se poate găsi în felul cum au muncit colectivității. Iată, bunăoară, la grâu: (cultura de bază, alături de porumb, în aceste locuri.), au executat toate lucrările recomandate de știința agricolă. În toamnă au făcut arătură adâncă, au pus îngrășăminte în pământ și au semănat sămânță bună de grâu. În primăvară l-au boronit ca să sfărme crusta și l-au plivit de buruieni. Cea mai mare atenție au dat-o însă recoltării. „Nu-i totul să știi cum să produci, foarte important este să știi să recoltezi la timp și să păstrezi”, le spusese adesea inginerii de la raion. În felul acesta producția lor de grâu a înțrecut cu 6-700 kg. la hectar pe cea obținută de țărani cu gospodărie individuală din comună.

Dacă la cultura grâului au obținut rezultate frumoase, nu s-a întâmplat același lucru și cu porumbul. Aici, producția medie a fost de-abia 866 kg. la hectar. E drept că de pe unele loturi au recoltat peste 2.000 kg. la hectar. Care este totuși cauza? Vă veți întreba poate. La aceasta unii ar fi înclinați să creadă că vina este folosirea soiurilor locale de porumb. Într-adevăr, soiurile locale nu pot da producții așa de mari ca porumbul hibrid, bunăoară, dar ele pot foarte bine să producă 2.000 kg. la hectar și chiar mai mult. Căuza stă și aici în felul cum au lucrat pământul. În primul rând porumbul a fost semănat târziu în arăturile de primăvară nu prea adânci. Când a venit timpul prășitelor, datorită lipsei de experiență în organizarea muncii, colectivității

n-au dovedit să prășească porumbul decât o singură dată și abia de două ori pe unele loturi. Rezultatul s-a văzut. Din toate acestea colectivității din Dragalina au tras învățăminte. Au învățat că pentru a obține producții bune trebuie să muncești după știință și să dai atenție tuturor lucrărilor agricole pe care le cere planta.

„Tot pățitu-i priceput” spune un vechi proverb moldovenesc. Acum, fiecare colectivitate din Dragalina știe că un kilogram de grâu sau de porumb costă mult mai puțin atunci când producția este mai mare. Calculul dovedește aceasta. Săcotește prețul lucrărilor executate și al seminței, pentru un hectar de grâu și de porumb rezultă că: cele 1.748 kg. grâu, recoltate de pe un hectar, au costat 666 lei. Înseamnă că o tonă de grâu a costat 335 lei. (1 kg. de grâu = 0,34 lei)

Cele 866 kg. de porumb recoltate de pe un hectar au costat 543,44 lei. Aceasta înseamnă că o tonă de porumb a costat 616 lei (0,62 lei kilogramul).

Iată că datorită producției scăzute, urmare a nerespectării regulilor agrotehnice, costul unui kilogram de porumb este aproape de două ori mai mare decât a unui kilogram de grâu. Este unul din învățămintele al cărui preț e cu atât mai mare cu cât izvorăște din truda unui an întreg. Învățând din experiența anului trecut, în prezent colectivității din Dragalina muncesc cu înțelepciune pentru a obține 1600 kg. grâu, 2000 kg. porumb, 1100 kg. floarea soarelui și 18.000 kg. sfeclă de zahăr, așa cum și-au propus în plan.

Despre creșterea animalelor în gospodăria colectivă din Dragalina nu se poate vorbi încă prea mult. Totuși, deși erau abia la început de drum, colectivității s-au gândit să creeze și să dezvolte un sector zootehnic. Pentru început au cumpărat 200 de oi. De la acestea au ob-

ținut 350 kg. de lână și 150 de miei, dintre care 95 au fost valorificați, obținându-se peste 2.200 lei. Oile au mai produs 9.672 kg. de lapte (cu 1.672 kg. mai mult decât se planificase). Este un început bun. Dar colectivității nu se mulțumesc cu atât.

— Sectorul zootehnic va trebui să devină pe viitor unul din principalele noastre izvoare de venituri bănești, spune tovarășul Gheorghe Onofrei, președintele.

Dar se pune întrebarea: condiții există? De bună seamă, că da! Există și condiții naturale la care se adaugă cele create de colectivități. Apropierea de orașul Birlad, aproximativ 15 km., face ca produsele să fie ușor de valorificat. Pe de altă parte, există posibilități pentru a cultiva plante de nutreț și în special porumb pentru siloz. În anul care a trecut, colectivității au însilozat 100 tone de porumb și încă 100 tone de alte diferite plante. Mai rămâne problema adapostirii. În anul care a trecut colectivității au construit un saivan de 400 oi și un grajd de bovine. Restul rămâne pentru anul în curs. Pentru construcții vor folosi resursele locale și brațele de muncă existente, în număr suficient, în gospodărie.

Ținând seama de toate aceste condiții, în anul 1960 și în următorii ani, sectorul zootehnic, și în special creșterea vacilor de lapte, va lua o mare dezvoltare în gospodăria colectivă din Dragalina. Numai în acest an se vor cumpăra 10 vaci de lapte, 200 de oi, 10 scroafe, 700 de păsări și 15 stupi din a căror produse se vor obține venituri bănești de peste 150.000 lei.

Toate acestea vor face ca gospodăria să devină mai puternică și din ce în ce mai mulți țărani muncitori să se alăture colectivității pe drumul belșugului și bunei stări.

Elesii școlii agricole din Topraisar, regiunea Constanța, muncind la întreprinderea pășunii comunale.

Grijă deosebită îmbunătățirii pășunilor

Fiecare crescător de animale știe că începând din primăvară și până toamna târziu hrana de bază a animalelor o constituie nutrețurile verzi și în special iarba pășunilor și fânețele naturale. Nutrețurile verzi constituie baza sporirii producției de lapte și carne în timpul verii, așa cum porumbul siloz este hrană de bază pentru perioada de iarnă. Pășunile și fânețele naturale ocupă la noi o suprafață de peste 4 milioane hectare, ceea ce reprezintă aproximativ 28 la suta din suprafața agricolă a țării. Ele reprezintă o imensă bogăție națională prin faptul că produc, fără nici o cheltuială, unul din cele mai valoroase furaje, care are o mare însemnătate în sporirea producției animalelor.

Un nutreț ieftin și deosebit de valoros

Practica a dovedit că odată cu trecerea de la perioada de stabulație la pășunat, producția animalelor crește simțitor. Într-adevăr, o vacă poate produce până la 20 litri de lapte pe zi, hrănindu-se numai cu iarba pășunilor. Cui se datorește aceasta? În primul rând faptului că iarba pășunilor conține cantități însemnate de materii hrănitore, vitamine și saruri minerale care-i dau o mare valoare nutritivă. Datorită suculenței, frăgezimii și gustului său plăcut este consumată de animale cu multă plăcere. Pășunatul are o influență bună asupra tuturor categoriilor de animale și mai ales asupra animalelor tinere și prin faptul că permite animalelor să facă mișcări în aer liber, să fie expuse razelor solare. Aceasta are o mare însemnătate pentru întărirea constituției, pentru păstrarea sănătății și robusteții lor.

Importanța deosebită a pășunilor constă și în faptul că produc cel mai ieftin furaj. Din experiențele făcute la Institutul de cercetări zootehnice s-a constatat că prin hrănirea vacilor pe pășune, laptele obținut este cu 50 la sută mai ieftin. De pildă, de la o vacă de 500 kg., cu o producție medie de 10 litri zilnic, întreținută pe o pășune naturală, cu o producție de 10 tone de iarba la hectar, se obține litrul de lapte la un preț de cost de numai 0,50 lei. De menționat este și faptul că în timpul pășunatului animalele nu au nevoie de nici un alt nutreț suplimentar.

Practica își spune cuvântul

Ținând seama de faptul că o vacă consumă zilnic până la 40-50 kg. iarba, înseamnă că pe întreaga perioadă de pășunat îi sunt necesare aproximativ 8-9.000 kg. iarba. Aceasta înseamnă că unui singur animal îi sunt necesare 2-3 ha. pășune în condițiile producției scăzute de 3-4.000 kg. iarba la hectar.

Înseamnă oare aceasta o va-

lorificare bună a pășunilor? De bună seamă că nu. Și practica a dovedit cu prisosință acest lucru. Colectivității din Bonțida, regiunea Cluj, de pildă, executând lucrări de întreținere a pășunilor, au obținut o producție de 11.000 - 13.000 kg. iarba la hectar. Mai mult, colectivității din Minăstireni, regiunea Cluj, au reușit să ridice producția pășunilor la peste 20.000 kg. iarba la hectar. În aceste condiții un singur hectar este suficient pentru a asigura hrana a două sau chiar trei vaci de lapte, adică un singur hectar poate asigura necesarul de furaj pentru obținerea a 4-5.000 litri de lapte. Există numeroase exemple de acest fel care dovedesc că prin lucrări de îmbunătățire a pășunilor producția lor poate fi mult sporită.

Citeva recomandări

Un mijloc însemnat de sporire a productivității pășunilor este folosirea lor rațională. Este o recomandare general valabilă, de aplicarea căreia depinde durata de folosire a pășunii. În primul rând animalele nu trebuie scoase la pășunat decât atunci când terenul s-a zvântat, iarba ajungând la 10 cm. înălțime. Să nu se facă pășunatul pe vreme ploioasă, și nici toamna târziu, până la caderea zăpezii. Mai trebuie ținut seama că încărcătura prea mare de animale are ca efect degradarea pășunilor. Încărcătura trebuie să se stabilească în raport cu producția de iarba a pășunii, așa fel încât să fie asigurat necesarul de hrană pentru animale. De asemenea, se recomandă să se facă un pășunat sistematic pe tarlale. Este greșit sistemul pășunatului pe toată pășunea. Aceasta trebuie împărțită în tarlale. Pe o tarla animalele sînt ținute câteva zile până ce iarba este consumată complet. Apoi trec pe altă tarla și treptat este folosită toată pășunea. Revenirea pe prima tarla se face abia după ce iarba a crescut din nou, ajungând la 8-10 cm. O importanță deosebită o are și ordinea pășunatului. Se pășunează întâi caii, apoi vacile și la sfîrșit oile. Aceste măsuri pot duce la sporirea producției pășunilor cu 20-30 la suta. Folosind experiența anilor trecuți, țărani muncitori din toate regiunile țării au trecut la executarea voluntară a lucrărilor de îmbunătățire a pășunilor. Astfel în comuna Zetea, raionul Odorhei, s-a făcut curățirea pășunilor și defrișarea stufurilor pe 800 ha. pășune. La aceasta acțiune au participat peste 2.500 țărani muncitori. Acest exemplu trebuie să fie urmat și de cei care până în prezent n-au dat destulă atenție îmbunătățirii pășunilor.

Fiecare țărăn muncitor este interesat în această acțiune, care aduce în mod gratuit însemnate beneficii crescătorilor de animale.

Ing. M. BOGDAN

Experiența noastră în organizarea muncii

Cînd a luat ființă, întovărășirea noastră cuprindea 43 de familii cu 18 hectare și 89 de oi. La început eram puțin, dar cu fiecare an întovărășirea a crescut și s-a întărit. Acum ea cuprinde 484 familii cu 243 hectare și 250 de oi. An de an noi am obținut rezultate din ce în ce mai bune, atât în ceea ce privește producția cit și în ceea ce privește veniturile personale ale întovărășiiilor. Cum se explică toate acestea?

În primul rînd, încă de cînd ne-am unit în întovărășire, ne-am organizat munca în comun. Desigur că aceasta n-a fost un lucru atât de ușor, deoarece comuna noastră cuprinde trei sate și terenurile erau foarte răspîndite. De aceea am organizat trei brigăzi. Fiecare brigadă are repartizată o suprafață de pământ, de fîneață și de livadă. Munca se face în comun și evidența se ține la zile-munca. Și în organizarea muncii ca și în problemele tehnice am primit un sprijin deosebit din partea tovarășilor ingineri Suța și Isac, precum și al altor tovarăși de la Stațiunea pomicolă Voinești. De la ei au învățat brigadierii cum să întocmească fișele de pontaj în care este trecut fiecare întovărășit, precum și munca executată. Tot de la ei au învățat cum pe baza acestor fișe să întocmească registre speciale de evidență. Toate lucrările, începînd cu pregătirea terenului și pînă la recoltare, se fac în comun. După ce stringem recolta, producția o împărțim astfel în primul rînd punem de-o parte cantitățile de produse contractate cu statul plătim lucrările executate de S. M. T., apoi oprim cite o parte pentru fondul de bază. Restul producției îl împărțim: 15 la sută după rentă și 85 la sută după zilele-munca.

O altă realizare deosebit de însemnată este faptul că

ne-am creat un fond de bază care a ajuns la peste 120.000 lei. Fondul de bază l-am format treptat reținînd în fiecare an un procent din produsele obținute. În 1955 am reținut 3 la sută din toate produsele; în 1956 procentul s-a ridicat la 6 la sută; în 1957 la 8 la sută ajungînd ca în 1958 și 1959 să reținem cite 12 la sută din toate produsele. Cei 120.000 lei pe care l-am strîns nu sînt banii închiși, cum credeau unii la început. Din ei am cumpărat 4 boi, 8 vaci de lapte, de la care avem 10 vițel de 1 și 2 ani, 6 porci și 150 de oi. Tot din fondul de bază am construit două grajduri și ne-am cumpărat unelte gospodărești. Fiecare om s-a convins acum că dezvoltînd fondul de bază întărim întovărășirea și ne ușurăm munca. De aceea, în planul pentru anul 1960

ne-am propus să dezvoltăm și mai mult fondul de bază, care va trebui să treacă de 150.000 lei. Vom construi un saivan de oi, vom cumpăra încă 200 de oi — numărul lor va ajunge astfel la 350 — vom mai cumpăra 8 boi și încă 10 scroafe.

După cum se vede, avem planuri mari. Sîntem însă convinși că le vom putea realiza. Ne va ajuta faptul că muncim în comun, că avem, cum s-ar zice, condițiile materiale asigurate. Ne va ajuta, de asemenea, și experiența noastră, pe care am împărtășit-o în rîndurile acestora și care dorim să fie folosite de toți.

LAZAR GH. ION
președintele întovărășirii
„Ștefan Gheorghiu” din
comuna Malu cu Flori,
raionul Muscel

Colectivității din comuna Cumpăna, raionul Negru Vodă, au desținat anul acesta legumiculturii 55 hectare. În fotografie, membri ai brigăzii legumicole plantînd în cîmp diverse răsăduri.

Plute pe Bistrița

De la schela de lezare de sub parhetul 93 și până la cea de ancorare din curtea largă a combinatului forestier „Bernath Andrei”-Vatra Dornei, să tot fie vreo patruzeci de kilometri de drum pe apă. Drum șerpuit, uneori repede și înspumat, alteori lin, molcom, bătut de ploaia de argint a soarelui, mărginit când de văi prăpăstioase și ștrimite, când de lunci foșnitoare de arini.

„Aici, la schela de lezare, în vâdul larg și pardosit cu prundis, prin mijlocul căruia curge apa scăzută a Bistriței, sticlindu-și limpezimea de cleștar, tractoarele aduc bustenii doborâți în parchet — așezându-i unul lângă altul, la îndemina legătorilor de plute. Aici lemnul intră pe mina oamenilor care-l prețuiesc pentru călătoria cea lungă, pe spuma apelor. Sfredele lunzi îi pătrund carnea, făcând loc sprâncii — care va lega buștean lângă buștean, și pe urmă, tablă de tablă. În sfârșit, tablei de virf i se pun cîrmele. Și astfel înșirate de-a lungul vadului, plutele sînt gata de drum.

În zorii zilei următoare, în preamă lor se ivesc plutașii întorși din cursă cu o zi înainte, cu autobuzul. Își înfig țapinele pe tabla de comandă, își leapădă mantalele de cauciuc, își pun la loc potrivit merindea și așteaptă cel dintîi „așternut de apă”.

Hăt la deal, încep pregătirile. Se deschid portile de fund care s'obozesc „așternutul”. Albia se tulbură. Se umflă. Apoi la hait se deschid alte porți. Apa năvălește sălbatic, se izbește în maluri, răscolește prundișurile și nisipurile, se întuneacă și vulește: vine puhoiul!

Șeful de traseu dă poruncă:

— Pluta întâia, la drum!

Pluta e desprinsă din piloni. Inceț, apa o ridică pe valuri și plutașul începe să cîrmească spre șuvoiul din mijloc. Drumul începe.

Drumul acesta al plutei aduce în poezia atât de accentuat muntească a priveliștii o nuanță ciudată de atmosferă nautică, poate nelocul ei, desprinsă parcă din poveștea legendarului singuratic Robinson Crusoe. Și totuși plutăritul e atât de vechi în locurile acestea. O îndelungă generație se transmite din generație în generație. Băietanul de optsprezece ani e întotdeauna, prin tradiție, dălcăușul tatine-său, așa cum fratele mai mic va fi dălcăușul fra-

telui mai mare. Un singur drum cu pluta îl învață să cîrmească, un singur drum cu pluta îi trezește în suflet pasiunea, un singur drum cu pluta îi aduce pe buze vechile cîntece plutărești pe care le-a auzit de-a tătea ori în copilărie, dar pe care n-a avut dreptul să le cînte pînă acum în călătoria aceasta lungă și încheată, însoțit de clipocitul apelor, de foșnetul pădurilor, de vâetul bulboanelor.

★

Soarele începe a coborî din crucea amiezii. Plutele au trecut prin Ciocănești, prin Iacobeni, prin Argestru, și-au intrat în Vatra Dornei. În zare se profilează coșul înalt al combinatului „Bernath Andrei”. Cîrind, lemnul coborît din depărtările munților va ancora la schela de oprire. Și în vreme ce plutașii vor porni cu autobuzul înapoi spre schelele de lezare, lemnul va începe un drum nou, cel mai greu și mai complicat.

La schelă îl așteaptă troliurile care-l vor scoate și-l vor trage pe depozitul de busteni, unde brigada de retezători îl va dimensiona, pregătindu-l pentru qater. Apoi transportul cu lanț îl va căra la bazinul de spălare cu apă caldă, îl va spăla și, în sfârșit, o bandă rulantă îl va lua în spinare și îl va înfățișa qaterelor.

Și astfel, pădurea poposește în hala uriașă în care zvicnesc cu o repeziciune uimtoare qateretele, circularele, benzile rulante, pendulele, într-un vuit înalt și egal care te asurzeste. Aici lemnul cunoaște despărțirea de sine însuși. Multiplicat în scinduri, în rîle, în lătunoaie, în rămășițe pentru celuloză sau pulverizat în rumeșus, ia drumuri diferite. Pînă și rumeșusul, altădată disprețuit și aruncat, și-a căpătat un rost. Călătorînd pe firul unui tub aerian, coboară într-o secție unde este transformat în niște plăci din care se pot fabrica mobile și fel de fel de obiecte casnice. Incepînd de aici lemnul își părăsește locul de baștină, muntele. Pornește spre șes, prefăcut în fel de fel de sortimente, ducînd cu el mirosul reavăn al pădurilor și amintirea cerurilor albastre în care și-a clătinat fruntea o viață care atinge întotdeauna o sută de ani...

DRAGOȘ VICOL

Acțiunea de înfrumusețare a comunelor și satelor regiunii Dobrogea este în plină desfășurare, construindu-se garduri și pavaje cu piatră. Echipa de zidari, condusă de Eregap Gheldi de la G.A.C. Topraisar execută zilnic 33 metri liniari de gard.

Se înnoiește

BĂRĂGANUL

Intr-o dimineață din vara trecută, locuitorii Jegăliei și ai altor sate din împrejurimi au primit oaspeți. Venise aici un grup de specialiști să cerceteze locurile, să vadă cum s-ar putea realiza propunerea îndrăzneată a inginerului Traian Șuleru — vicepreședintele sfatului popular — de a iriga o mare suprafață de teren folosind apele Borcei.

Planul nu era ușor de realizat deși lucrări asemănătoare se mai făcuseră și în raionul Călărași. Aici însă se puneau o serie de probleme speciale. În primul rînd înălțimea terenului creștea o dată cu distanța de Borcea. Și apoi o asemenea lucrare cerea multe investiții și brațe de muncă. Totuși, greutățile au fost învinse, iar calculele specialiștilor au dovedit că planul poate fi realizat. Cum? Prin metoda irigației în trepte. Adică: să se sape un canal principal a cărui adîncime să crească cu cît se îndepărtează de Borcea — în acest fel s-ar realiza curgerea normală a apei. De la acest canal să fie ridicată cu ajutorul unor pompe la nivelul terenului. Astfel, să fie condusă la canalul secundar de la care vor pleca arterele pentru fiecare unitate sau lot de teren în parte.

...Și rezultatele

Titlul acestei vizite și concluziile specialiștilor le-au aflat abia mai tîrziu colectiviștii din Jegălia și din comunele învecinate. În adunările lor generale au hotărît să pună cu toții umărul, să dea o mîna de ajutor. Abia cîteva zile au trecut și la locul stabilit de specialiști s-au adunat sute și mii de oameni cu cazmale, lopiți, roabe sau căruțe. Hotărîseră ca fiecare colectivist să participe în mod voluntar la această acțiune.

S-au întrecut aici în muncă colectiviștii din Jegălia, Pietroi, Ștefan cel Mare, Cocargeaua, cu muncitori de la gospodăriile de stat Jegălia sau Pietroi. Au venit în ajutor chiar și colectiviștii din Șocariciu, Oltina și alte comune.

— Anul trecut am irigat abia 47 hectare de orez și am obținut o recoltă de 4.000 kg. la hectar. la închipuiți-vă cît o să ciștigăm dacă irigăm anul acesta cîteva sute de hectare! — spun noua colectiviștii din Jegălia.

Toți au muncit cu însuflețire. Și Stancu Dobre și Manea Ion din Jegălia, și tînărul Beșca Alexandru cu echipa lui de 30 de tineri din Șocariciu și toți cei peste 3.000 de oameni, care au lucrat zilnic pentru a face ca acolo unde crește azi un spic să crească miine două.

Pe Valea Jegăliei s-a alungit canalul la peste 20 km., adîncimea lui trecînd de 4 metri. 140.000 metri cubi de pămînt au fost excavați prin muncă voluntară, realizîndu-se astfel o economie de peste 5 milioane lei.

Privire spre viitor

Irigație prin aspersiune sau ploaie artificială? Și una și alta. Se vor iriga în acest an peste 3.000 de hectare. Gospodăria colectivă din Jegălia irigă 894 hectare; cea din Gildău 699 hectare. Colectiviștii din Cocargeaua vor

iriga și ei 143 hectare, iar cei din Ștefan cel Mare 416 hectare. Și gospodăriile de stat Jegălia și Pietroi vor folosi canalul pentru irigarea a peste 800 de hectare.

Și rezultatele? Într-adevăr, rezultatele se pot prevedea de pe acum. „O creștere a productivității cu cel puțin 60 la sută” — spun specialiștii.

Colectiviștii și-au făcut și ei calcule. Cei din Jegălia, de pildă, au stabilit, cu ajutorul inginerului Cornel Petreanu, că vor putea obține încă în anul acesta din culturile care vor fi irigate 5.000 kg. porumb boabe sau 3.000 kg. grîu, 2.000 kg. floarea-soarelui, 2.500 kg. orz și ovăz sau peste 4.000 kg. orez la hectar. Acestea nu vor fi însă singurele avantaje. Amenajările pentru irigație prezintă condiții excelente pentru creșterea păsărilor de apă. Vor fi crescute de asemenea în acest an la G.A.C. Șocariciu 12.000, la Jegălia 13.000, iar în total pe raionul Fetești peste 50.000 păsări de apă.

Acesta este însă abia începutul. Dar oamenii nu se mulțumesc cu atât. Ei vor să extindă și mai mult irigațiile. De aceea lucrările continuă. În viitorii doi-trei ani canalul principal de aducțiune se va întinde pînă către hotarul Călărașilor. Se vor iriga astfel la toate gospodăriile colective peste 17.000 hectare. Terenurile gospodăriei colective din Jegălia, de pildă, vor fi complet irigate. Aceasta va duce la o creștere serioasă a producției agricole. Va însemna o nouă biruință a omului asupra naturii.

Iar Bărăganul înnoit își va trage din apele Borcei puterea de a produce mai mult, de a deveni din an în an mai bogat.

M. B.

Răsună cîntare nouă

Frunzuliță matostat
Citu-i țara-n lung și lat
Nu mai e plîns nici oftat.
Pe cîmpiile cu rouă
Răsună cîntare nouă,
Cîntarea muncii unite
A zilelor fericite.
S-au dus cu negrile vremi
Și plugurile de lemn
La sat azi tractoare vin
De la Orașul Stalin
Și combine romînești
Fabricate-n București.
Am făcut lumină-n țară
Să fie-n veci primăvară
Grădinile tot cu flori
Copiii, mindrii bujori,
Holdele toate-nspicate
Piinea să nu se mai gate.

Auzită de la un grup de tineri
colectiviști din comuna Hălchiu,
regiunea Stalin
de I. BRAGHEȘ

Face-m-aș crenguță-n vînt

Face-m-aș crenguță-n vînt
Ca partidul să mi-l cînt
Să mi-l cînt din zori în sară

Un amfiteatru cu o bibliotecă, o cafenea și una de decoruri gust și cu grija să poată înlesni culturală diversă și boșește decît un foal mosul cămîn cultu să semene întru te adevărat. De altfel spun „palat”.

Fapt este că, ac artistică se situea construcției. Aci, dată sat de borde palantă, pot fi cît care fac senzație. cesteia, de pildă, arle a.c., premiera nale de teatru, în tablou, intitulată și scrisă de colectiviteleanu. Premiera a de 25 februarie și plîntrea unui decel țarea gospodăriei c

Se înțelege că J Oțeleanu a stîrnit u Dacă s-ar fi vîndut fi jucat cu casa încl plul motiv că ble mînat cu mult înalt așa cum se întimpl rîlc ora, z. Dar, în rea la spectacolele tural este gratulă. luată de conducere colective, în frunte Nicolae Hudîc, Socialiste. Căminul din fondurile gospo colectiviști, iar gos cum destul de bogat se distreze și să se — iată explicația c dîțeanu.

Tot gospodăria c Izvor de belșug și lu și pe Nicolae Oțele plesă. Dar asta-i o p gă. Ea începe de p Nicolae Oțeleanu se cropească un cor pe și să descopere recit — Incepem cu u recitări — a dat ton

Cîteva vocezi, cite singură voce, cu un vizat, și primul progr amatorî din Comana 2 februarie 1948, mai puțin admirativ încurajatoare.

Programele urmât fășurat în aceșto utate a fost că... N l-a venit idela să j „Numai după ureche spus el. „Va veni t cifrăm o partitură, s ca lumea, sau să pr un cuplet, ceva”.

În 1949, în Coma comitetul de inițiativ țarea gospodăriei co formației de artiști a nlt dînr-odată foarte rurile și poeziile n-au la întimplare. Repert găitl cu monologuri toate revenea chema unită, la ștergerea ha

VIDA GHEZA

„Desțelenire” (sculptură)

Noi muncim

Frunzuliță dor mări
Du-te dor pe-cripi
Du-te-n cîntec legă
Și de dragoste scă
Spicuț galben de
Du-te și vestește-n
Că la noi e primă
Și să spui, ca să
Că muncim în buci
La noi în gospodă

Auzit de la Ili
leciivistă din căt
Vîlc
de ALEXANDRI

DOBROGEANĂ

locuri, machiaj
cut cu
lăcașul
cultu-
al lip-
ca fru-
Comana
teatru
iștii îi

că Oțeleanu s-a înscris în colectivă
printr-o primă.
Conducerea căminului cultural
i-a fost încredințată în 1952, la pro-
punerea comuniștilor Gheorghe
Voleu, actualul președinte al sfalu-
lui popular, și Victoria Militaru din
consiliul de conducere al colectivului.
În planul de muncă al căminului
a fost înscris, ca obiectiv de frunte,
popularizarea succesorilor obținute de
gospodăria colectivă. Acestor succe-
se le-a fost închinată o primă sce-
netă scrisă de Oțeleanu împreună
cu comunistul Dinu Zamfir.

De atunci și până în 1956, când
Comana a devenit comună în între-
gime colectivizată, căminul cultural
a prezentat zeci de programe pe te-
ma foloaselor muncii unite.

Activitatea cultural-artistică din
Comana a ajuns însă la un nivel ne-
bănuț odată cu alegerea comu-
nistului Nicolae Hudițeanu ca pre-
ședinte al gospodăriei colective. A
fost construit noul cămin cultural
și s-a trecut la gratuitatea spectaco-
lelor. Pentru cel mai bun artist
amator, fruntași deopotrivă pe sce-
nă și la munca câmpului, au fost
instituite premii în obiecte. Tot pe
cheltuiala gospodăriei s-au organi-
zat vizionări ale spectacolelor Te-
atrului de Stat din Constanța. Aceste
spectacole sînt văzute lunar de cîte
100 de colectivizști.

Nicolae Oțeleanu a fost trimis la
un curs de perfecționare pentru in-
structorii de teatru. Mai mult, i s-a
dat posibilitatea să asiste la repe-
țițiile actorilor de la Teatrul de Stat,
să deprindă arta regizorală, costu-
mația și machiajul. Comunistul Cor-
nel Băltescu, director adjunct al
teatrului, și regizorul Petru Mihail,
utemist, i-au dat tot sprijinul. Ast-
fel, în ultimii cinci ani, căminul
cultural din Comana a putut pre-
zenta nu mai puțin de 108 specta-
cole de teatru.

Asistînd la ședințele de lectură
și la repetițiile actorilor profesio-
niști, punînd ei însuși în scenă atî-
tea piese și făcînd parte din nenu-
mărate distribuții, Nicolae Oțeleanu,
tînărul care odinioară se căznea cu
corul pe o singură voce, a ajuns
să se familiarizeze cu arta teatrală,
să-i descopere tainele și frumuse-
țile.

Cu cîteva luni înainte ca gospo-
dăria colectivă să implinească un
deceniu de la înființare, președin-
tele Nicolae Hudițeanu l-a îndemnat
să-și ascute condeiul pentru o piesă
de teatru care să cînte bogăția ce-
lor zece ani de muncă unită. Oțe-
leanu a primit. A scris piesa, a dis-
cutat-o îndelung cu organizația de
bază și cu consiliul de conducere, i-a
adus îmbunătățirile cerute și a pus-o
în scenă.

N-a fost de loc ușor. Oțeleanu este
și director al căminului și casier
la colectivă. Concediu de creație nu
i s-a dat și, de altfel, nici nu s-a
gîndit să ceară. Piesa a scris-o
noaptea și duminicile, cu înflăcăra-
rea omului crescut de parîd și care
poartă la piept un carnet roșu de
comunist.

Așa s-au născut piesa „În al ze-
celea an” și dramaturgul Nicolae

Oțeleanu, ridicat din mijlocul co-
lectivizștilor.

Vizitînd Comana cu cîțiva ani în
urmă, cunoscutul ziarist francez
Marcel Chachignon scria într-un re-
portaj: „La uități-vă — ar spune un
mare fermier francez pe care-l cu-
nosc — țărani să facă teatru. Și
să vrea să albească sală de spectacol.
Și să ceară sfaturi de la Teatrul de
Stat din Constanța! E nemaipomen-
it!”...

Pe atunci, comunistul Oțeleanu
încă nu-și scrisese piesa. Desigur,
că premiera din Comana i-ar fi mi-
rat și mai mult pe cel cărora îi se
adresa Marcel Chachignon, opunînd
viața luminoasă a țaranului colecti-
vist de la noi, vieții șterse și plină
de necazuri a țaranului de pe mo-
șiile de la Beauce, atît de dispregiut
de către latfundiarul francez.

Ceea ce este însă pentru alții un
miracol, pentru noi a devenit fapt
obișnuit. Tot atît de obișnuit, pe cît
de adînc în semnificații.

N. CULCEA

Comuniștii Nicolae Oțeleanu, directorul căminului cultural și Nicolae Hudițeanu, Erou al Muncii Socialiste, președintele G.A.C. din comuna Comana.

RAPSODII COLECTIVE

Poposisem în Oradea, orașul de pe malurile Crișului
Negru, de numai două ceasuri, dar o busolă văzută nu-
mai de mine îmi indica cu insistență o nouă direcție a
călătoriei mele: Salonta. Busola aceasta invizibilă era
de bună seamă poezia pe care mi-o dăduseră confracții
de la ziarele locale „Crișana” și „Faciya”. Poezia apar-
ținea unui membru al cercului literar „Arany Ianos” din
Salonta, colectivistul Gabor Ferencz pe care, mă încre-
dîntăseră tovarășii, trebuia neapărat să-l cunosc.

Mergînd agale spre gară, recitii poezia celui
care știam doar că e un harnic colectivist, care în ce-
surile de răgaz se îndeletnicește și cu potrivirea cuvîn-
telor în cîntece. Simțămintele tînărului poet îmi erau
așa de apropiate, încît stihurile turnate în limba lui Ady
Endre se lăsau talmăcite fără prea multă trudă. Bucuros
de această descoperire, nici nu băgaj de seamă cînd am
ajuns la Salonta. În tactul sacadat al roților de tren,
mi se limpezise conturul întregii poezii. Cuvintele prin-
seseră să se înlănțuie grăbit:

Mindră-i colectiva sa'nteană
Fetele-s alese pe sprinceană,
Griu-i aur, vinul cum e focul,
Draga mea, țil minte, într-o zi
Spusu-mi-ai mireasă c-ai să-mi fii
Mugurilor cînd le-o fi sorocul...

Prîma cunoștință în Salonta: tovarășul I. Danielis,
directorul muzeului „Arany Ianos” și responsabilul cer-
cului literar cu același nume, ai cărui principali ani-
matori au fost scriitorii maghiari din R.P.R. Istvan Bon-
tos și Ilona Nagy. Responsabilul îmi povestește cu in-
suflețire despre cei mai talentați membri ai cercului:
Gabor Ferencz și Geza Sarcozzi, colectivist din Ampășel.
Nu e deci de mirare că cele mai multe poezii scrise de
membrii cercului au ca temă colectivizarea. Responsabilul
îmi puse în față o mapă mare cu poezii. Tema colectivi-
zării se făcea într-adevăr simțită aproape în fiecare din
ele. În cea intitulată „Drunuri noi”, scrisă tot de Gabor
Ferencz, autorul spune:

Vechile drumeaguri le-am arat de-acuma
Că-n întortochearea lor, ca un coclaur
Dusu-ne-au de-a pururi spre pierzani' numa' —
Și-nainte ne-am deschis un drum de aur!

Dreaptă, parcă fuse trasă cu echerul,
Brazda-n primăvară înfrății tot locul,
Și curate azi, ca-n miezul verii cerul,
Grîncele înalte-și leagănă mijlocul!..

Pe Gabor Ferencz l-am găsit într-unul din atelierele
gospodăriei colective. Picasem numai bine. Chiar atunci
se lua o pauză de prînz. Vorbirăm despre multe și tre-
curăm în revistă întreaga sa activitate literară.

Prima carte citită: un volum de Petöffi.
Prima poezie? Da, își amintește bine. Legase o strînsă
prietenie cu scriitorul Istvan Bontos, de la care lua cărți
să citească. Într-o bună zi, Bontos i-a spus: „Măi, Fran-
cisc, tu scrii”. El a negat, dar peste cîteva timp i-a adus
o poezie. Bontos a spus întii că-i „faină”, iar după aceea
a înnegrit-o cu tot felul de sublinieri. Ferencz a scris
de-atunci zeci și zeci de poezii, a publicat în mai toate
revistele de limbă maghiară. Dintre toate, cel mai mult
l-a ajutat revista „Utunk” din Cluj, poetul Letay Lajos
în special.

La plecare, trenul mă purtă printre cîmpiile nesîr-
șite și vilcelele spuzite de flori gingașe cărora Gabor
Ferencz le-a închinat aceste versuri:

Ani ce-n zbor trecuși, cîrduri de cocori
Și voi de pe miriști, prea firave flori,
Oare mă mai știe careva din voi?
N-alegam eu citu-i ziua după oi,
C-o cămașă ruptă-n spate, vai de ea,
Petecul de petec nu se mai ținea,
Cu picioare goale rătăcind prin lunci...
Oare nu mă credeți că sînt cel de-atunci?
Fluier mi-am făcut acolo dintr-un ram,
Și cioplindu-mi bățul, ici la umbră stam.
Iar pe cea movilă, ca pe-o scenă, sus,
Nu o dată versuri la copii le-am spus...
Om în toată firea, iată, vă salut

Eu, fostul argat, azi poet recunoscut,
Ce adună ca pe spice gînd cu gînd
Cîntece acestor cîmpuri închinînd..

NICULAE STOIAN

Bate-o, bate-o mărunțel

Foaie verde pătrunjel
Bate-o, bate-o mărunțel
Că mi-i trau-n colectivă
Bucuria de-opotrivă.
Zi-i din gură măi bădie
Că muncim cu bucurie
Și-avem podurile pline
Cum e stupul de albine.
Să ciocnim paharele
Că-s mindre ogoarele
Fără haturi, fără pir,
Crește griul fir și fir
Foaița macului
Bate-o măi, a dracului
Că mult am umblat flămînd
Gol, pe la boieri cerșînd.
Și iar verde și-o mușcotă
Asta-i nunta cea bogată
Cu belșug și bucurie
Drept ca la gospodărie.

Auzită la o nuntă din satul
Muncel, raionul Pașcani
de ANA PETRILA

GHELMAN LAZAR

„Grădinița gospodăriei” (pictura)

Groza Ion
Lunedoara
RINESCU

bucurie

Ilena, co-
Aranghel-
RINESCU

Audientianul Tudor Arghezi cu cei doi copii ai săi, Mitura și Boruța

Cuvînt la sărbătorirea poetului

Tudor Arghezi împlinește, la 21 mai, optzeci de ani, prilej de sărbătoare pentru poporul nostru muncitor căruia îi este îndătinat să-și cinstească poezii mari.

Lungul său drum pînă în zilele acestea de înfăptuirii luminoase savrșite în patria noastră a fost însă greu și adesea dureros.

Flu al unui coșoc din Cărbunestii Doljului, Tudor Arghezi (pe numele său adevărat Ion Theodorescu), încă de la cea mai fragedă vîrstă își câștiga, cu munca brațelor, un trai amar. Nevoit în mai fiecare seară să lucreze pe la numeroși stăpîni, deprinde pe rînd felurile meșteșuguri, fiind ba ucenic, ba paznic, ba practicant la o fabrică de zahăr, lucrător, ceasornicar etc.

Muncind din greu, Arghezi găsește însă în el forța necesară de a-și împleți truda de fiecare zi cu viața publică a vremii, fiind prezent pe tarîmul slovelor, încă din tinerețe, cu cuvîntul tăios și ochiul sau necrutător față de orînduirea al cărei apus se apropia.

La vîrsta înaintată, dar tinără, de patruzeci și șapte de ani, poetul da la iveală primul său volum „Cuvînta potrivite”. Acesta cuprinde poezii ce par a nu fi sorise, ci suferite, rupte din el, par niște fructe ale gândirii zămislite din durerea popoului ce-și găsește în poet un exponent, un „rod al durerilor de vecii întregi”.

...Ca să schimbăm, acum, intila oară, Sapa-n condei și brazda-n călimară, Bătrîni-au adunat, printre plăvani, Sudoarea muncii sutelor de ani.

Ca strălucire, Arghezi este așezat lângă Eminescu. Amîndoi s-au întîlnit, pe cînd Eminescu era în amurgul vieții, iar Arghezi la începutul ei. Copilul (Ion Theodorescu) care nici nu visa să devină poet, a văzut însă suind peste cerul acestui pămînt dintre Carpați și Mare strălucitorul luceafăr.

Da, Arghezi l-a întîlnit pe Eminescu. Iar aceasta s-a făcut și în poezie, pe treapta unde pentru Eminescu încețea amărăciunea.

Amîndoi și-au strigat visurile și durerea, speranța și suferința, căroră le-au dat arîpi. Amîndoi, urînd deopotrivă vulturul cu două capete al monarhiei burghezo-moșteresci:

Nu cerceta dreptatea domnească, frățioare, Ia pe clocot ca hreanul și dă-l pe răzătoare.

Sînt multe și felurite marturisirile de revoltă socială atît în poezile cînt și în pamfletele lui Tudor Arghezi ce se ridică la înălțimea celor mai minunate opere literare. Pana lui Tudor Arghezi ca un fier înroșit la doborîrea jarului, avînd chipul politicianilor vreoșii, din trecut, al elanților și cărturarilor putrezi, a tot ceea ce Eminescu numea „finichele cu capul și sec”.

De aceea, pentru curajul său, Arghezi a avut mulți dușmani și dintre cei mai puternici și primejdioși. Pentru îndrăzneala sa, el a fost nevoit să plătească ani de închisoare și de lagăr în timpul celui de al doilea război mondial.

După eliberarea patriei de sub cizma fascismului, împotriva căruia și-a ridicat glasul cu putere, genul poetului capătă întruchipare în scrieri de o strălucire nouă. Publică

poezii și talmăcirii în limba dulce a popoului nostru din opera scriitorilor ruși Krilov și Saltikov-Scedrin, precum și a marelui scriitor german B. Brecht. Din bogata sa activitate din această vreme, în care umanismul arghezian devine socialist, de sub pana-l de flacără, apare poemul „1907” care imortalizează eroii primăverii roșii și țintuiește la stilul infamiei pe călăii popoului. Tudor Arghezi ne dăruiește apoi „Cîntare omului”, un imn închinat umanității în drum spre țărîmul fericii. Poetul intervine tot mai mult în tumultul de azi al construcției socialiste, se contopește cu năzuințele și lupta popoului muncitor condus de partid. În „Cîntare omului”, Tudor Arghezi urmărește nesfîrșita cale străbătută de om de la vremurile dinții, la înălțimile progresului, libertății și păcii între popoare.

Cu setea de cunoaștere proprie marilor scriitori și cu dorința de a se dărui tineretii patriei noastre socialiste, Arghezi este prezent pretutindeni cu scrieri alese, cu sfatul și îndemnul lui înțelept, afirmîndu-și legătura cu idealurile popoului muncitor al cărui poet cetățean este.

De aceea, la a 80-a sa aniversare, poporul care l-a dat naștere, aduce celui mai mare poet al său în viață, aleasa prețuire și recunoștință ca și azi.

MIHAI GAVRIL

TUDOR ARGHEZI

Pînă atunci

Pînă-n sfîrșit, să nu uiți marea sărbătoare,
Cînd te ai sculat din pulberi deodată în picioare.
Privirea ta tîrîșă și-mpiedicată-n tină
Primi din depărtare întîia ei lumină,
Și o dată dezlegată de mil și de țîrină,
Ajunse scrutătoare, senină și stăpînă.
Erai o rădăcină și nici de-abia un trunchi:
Ai smuls-o de sub tine și-ai frînt-o pe genunchi,
Și slobod de osînda de rob increment
Te-ai desfăcut de locul osînde și-ai pornit,
Și cumpănit pe cite o talpă și-un călcîi,
Ai fost pe verticala înaltă cel dintîi.
Îți ridicaseși capul de jos, chemat de soare,
Și începu îndată și cugetul să-ți zboare.
Tu ți-ai învins pămîntul, mormîntul și destinul.

Se învinsese omul neașteptat, străinul.

(Din ciclul „Cîntare omului”)

Stupul lor

Stupul lor de pe vițea
Stă păzit într-o broboadă
De trei plopi înalți, de nea,
Pe o blană de zăpadă.

Prisăcarul le-a uitat
Și-a căzut și peste ele
Iarna, grea ca un ploacă,
Cu chîenar de peruzele.

Înlăuntrul însă-n stup
Lucrătoarele sînt treze
Și făcînd un singur trup
Nu cetăză să lucreze.

Că nici una n-a muncit
Pentru sine, ci împreună
Pentru stupul împlinit
Cu felii de miere bună.

(Din ciclul „Prisaca”)

Baba-n sat

Baba-n sat face minuni,
Că descîntă cu cărbuni,
Doi cărbuni și trei micușii.
De-orice păs, de orice doare,
De mosele, de lingoare,
E atotvindecătoare.

Toate poate, și le știe
Dînd cu bobii-n farfurie.
Cu o vrajă bombănită,
Cînd insoară, cînd mărită,
Și dezleagă și desperte,
De aproape, de departe.
Numai pentru om sărac
N are timp și n are leac.
De la el n-ai ce să iei
Nici pentru cocoșii ei.

Trăiești să vezi și Republica, mamă lele Marie.

Odată demult, cînd am dat pe-acasă, la Ciupercești, m-ai întrebă:

— Ce-i aia, pe politică, Răducule, Republica?

Eram soldat, soldat prost, de bună seamă, așa cum ne sta nouă proștilor, bine.

Am dus deștiul la buze și ți-am răspuns: șșșt! șșșt! să nu ne audă domnul Colonel. Că nu e voie.

Te uitaj la mine, plin de poțice, la mantaua de două ori mai mare, și m-ai căinat.

— Păi, dacă nu-ți dă voie să vorbești cum îți dă voie, ziceai, domnul Colonel, să umbli așa de zdrențăros? La mai bine opincile lui taică-tu. Să-ți dau și niște țari, ca lumea, și-o ipin-gea.

— Nu-i voie. Ți-am mai spus.

— La voi nu-i voie va să zică, nimic?

— Cui să nu! Mi-a dat voie domnul Capitan, să-i duc de Anul Nou doi curcani, și domnul Maior să-i fac rost de niște țoale de-ale noastre, olteneste. Zicea că tare-i plac.

— Va să zică, să le dăm curcanii din bătătură și cerga din pat. Da' cine-i mai mare la voi, mă?

— Șșșt!... Mi-au dat bilet de voie, să le aduc. Am voie să-mi fie voie. Biletul ăsta e mai mare decît ăl de botez.

M-ai măsurat de sus pînă jos și iar m-ai întrebă:

— Are barbă?...

— Cine, domnul Colonel? domnul Capitan? domnul Maior? Toți o rad.

— Te-ai cam prostit, Răducule, la militarie, Republica, măi băiete?

— Cum o să aibă Republica barbă, mamă?

— Păi, nu-i om?

— Ce-ți trăznește prin cap! Cum o să fie, mamă, Republica om?

— Atunci, o fi femeie...

— M-ai făcut să mă pornesc pe nis. Cum o să fie femeie?

— Atunci nu te mai înțeleg...

Am căutat să te lămuresc, dar spui drept, nu prea știam pe vremuri nici eu, ca azi.

Deunăzi, iar m-ai întrebă și ți-am spus:

— Staj să vezi, ce-i Republica... Unde-i lampa de gaz? Unde-i lumina?

De cînd am plecat eu din sat, ți-a pus electrică, nu?

— Ba da, maică.

— Păi asta e Republica. Electrica. Mai seamănă satul cu ce fusese? Nu! la te uită, nici nu-ți vine să crezi. Și cînd te îmbolnăveai chemai o babă să te bijbie și să-ți descînte cu cărbuni și apă ne-ncepută. Cînd îți facea nevasta, o chemai tot pe babă. Baba venea de-a fugă, de la craiță, de la grajd, cu mîinile mînjite ca de la

treabă săracă. Acum în sat e casă de nașteri, așa cum trebuie, curată, să-nătoasă. Acum avem doctor în sat. Asta e mult, mamă. Nu mai murim ca niște cîini.

Mai vezi tu plugul urnit din țelină de vite gata să le plesnească vinele de opîntire? Nu! Mai vezi coșarele sărăcicioase în care mai mult ploua decît se păstrau știuleții de porumb? Nu! Aratul acum e floare la ureche. Boul? O mașină! Plugul? O mașină! Secera? O mașină! A intrat în țarină, să-i zicem pe nume, tractorul.

Roadele s-au îmbelșugat peste așteptări. Hambarele dau pe dinafară. Acum avem în sat pentru chibzuirea pămîntului, pe inginerul agronom, ca să-i zicem pe nume și lui. Este? Este!

Și mai vezi tu desculț pe undeva? Nu. Oamenii s-au încălțat, umblă-n bocanci și pantofi; nici nu-și mai aduc aminte de opincă și obiele. E-adevărat? E-adevărat!

Oamenii se îmbracă frumos, ca la oraș. Dar în casele noi, nouțe vezi cite lucruri noi au intrat? Paturi frumoase, dulapuri frumoase, canapele, scaune, oglinzi frumoase. Adevărat? Adevărat!

Cînd plecaseam la oștire, nu știam, nici eu, nici tu, să citim. Te-au luat și ți-au spus: „Babo, vino și învață carte”. Te-ai dus și-ai învățat. Republica e cartea mamă. S-a clădit în Ciupercești. Căminul. Acolo se învață multe...

Dumitru cîntă din flaut, Gheorghiuț din cimpoi și nai, Petrișor cu scripca, și au fost aleși pentru București. Asta e Republica, mamă. Au mai scos din sat și zece călușari... Ți-au pus ferestre în păreți. Republica e fereastră, mamă.

Știaj tu, mamă, ce se petrece în toată lumea asta, oîl ține pămîntul? Nu! Acum știi mereu cite ceva nou. Lădița de colo, din colț, îți povestește toată ziua și-ți cîntă toată ziua. Nu-i așa?

Ai în casa muzică, toată ziua, toată noaptea. Să-i zicem și lădiței pe nume, că nu are altul: Radio, mamă. Întorci nițel, cîntă și vorbește și iar vorbește și cîntă. Erai numai în sat și în tindă: acum ești de față în toată omenirea din toate țările.

— E-adevărat, maică.

Duseși mina la cap și stătuși pe gînduri.

— Dar să vezi cum s-au mai schimbat și Bucureștii... Alte cași cînd mai mari și mai mici și citamăi cașile. Frumuseți peste frumuseți. Cînd mai vii pe la mine, unde stau acum și mi-ai aduce niscaiva ouă, n-ai să mai știi pe ce barieră intri și pe ce uliți mergi. Și-s luminați Bucureștii ca ziua nămiaza mare toată noaptea... Asta-i Republica, mamă...

Și mai e ceva. Mai-nainte era om, cum ziceai, era un om cu cap, vai de capul lui Avea, ce-i drept, cînd barba, era cînd cu țacălie, cînd bilbiit și buzat. Aveai dreptate să mă întreb. Mai-nainte era și tron, cu cap în el, dar să mă ierți, care cam nirosea urit, de duhnea pînă la noi. La Jii. Cui mai trebuiau asemenea tron și cap? Acum capetele multe, țărăm, muncitori, cărturari, toți acei oameni care fac laolaltă țara asta iar în mijlocu lor miezul gînditor, clocotitor de unde totul începe și pornește, pentru toți și pentru fiecare, chibzuiesc la noi, cum să fie mai bine și din ce în ce mai bine. Asta-i Republica, mamă... Vine Anul Nou. Vremea se dă de 12 ori peste cap și face în fiecare an un alt Anu-nou... Acum 12 ani, a mai făcut și atunci unul nou și el a fost Republica. Asta-i Republica, mamă!

Văd că iar taci și-ți cam aduși gîndurile, ea puii cloștie în poala. Ia uită-te în zare. Nu vezi pînă departe și dincolo de mai departe, că s-a croit o cale nouă, pe care umblă toată lumea, mereu înainte? Nu vezi cum tot crește lumina și că intră și-n mîințele noastre? Pe o parte și alta a căii noi, pînă în fundurile depărtărilor, s-au ridicat și se tot ivesc, mereu, niște clădiri ca niște gări, ca niște mori cu coșuri lungi pînă la cer, cu sute de muncitori fiecare: fabricile, mama, acelea din care izvorăsc toate bunurile noastre de muncă și bucurie, oțelul, fierul, lina, bumbacul, mătasea, pielea, lemnul înfrumusețat și hrana gustosă, să-i zicem pe nume și ei: conservele mamă, conservele de carne, de legume, de pește, dulceturile și toate dulciurile bune.

Toate astea sînt Republica mamă.

Tu dacă taci, te gîndești. Spune, la ce te gîndești acum? Cam începi să zimbești. Îți văd ochii țeferi. Taci și cocoșii cîntă. Taci și vacile mug. Taci și miile de vrăbii cîrănesc în salcîmi.

Și iar ai făcut După mai multe tăceri mi-ai răspuns:

— Am înțeles... Da' de ce nu mi-ai spus, Răducule, asta, de la început?

(Reproducere după ziarul „Scinteia” din 30 decembrie 1959)

In fața judecății popoarelor

Perspectiva instaurării unei ere de pace în lume corespunde năzuinței celor mai scumpe a tuturor popoarelor care trăiesc pe planeta noastră. Pacea are însă și dușmani înverșunați — cercurile imperialiste agresive — care fac tot ce le stă în putință pentru a continua cursa nebunească a înarmărilor și a înveninării atmosferei internaționale. După cum se știe, pe măsură ce se apropia data conferinței șefilor de guverne altele patru mari puteri, aceste cercuri și-au intensificat urmărirea să sporească încordarea internațională și să facă astfel ca lucrările conferinței să fie pur formale, lipsite de rodnicie pentru cauza păcii. Este limpede oricui că declarațiile pătrunse de spiritul „războiului rece” făcute în preajma datei conferinței de către vicepreședintele S.U.A., Nixon, de secretarul de stat Herter, de adjunctul

său Dillon, ca și intensificarea activității agresive a pactelor N.A.T.O. și C.E.N.T.O., precum și toate manevrele militare și stupidele alarme aeriene provocate în S.U.A. pentru a ține populația sub tensiune, în psihoza războiului, toate acestea nu aveau alt scop decât acela de a pregăti opinia publică pentru eșecul conferinței la nivel înalt.

Aceste acțiuni nesăbuite, contrare năzuințelor de pace ale popoarelor, au atins culmea prin încălcarea inadmisibilă a frontierelor Uniunii Sovietice, de către un avion american cu scopuri de spionaj. După ce avionul spion a fost doborât de către trupele de rachete sovietice, Departamentul de Stat a încercat la început să camufleze acțiunea de spionaj. Dovezile materiale găsite în rămășițele avionului cit și recunoașterile pilotului acestuia au spulberat însă versiunea ticluită de

căpeteniile militare americane. Popoarele așteptau ca forurile conducătoare din Statele Unite să condamne criminosul act de agresiune, să pedepsească persoanele vinovate și să anunțe măsurile luate pentru ca asemenea provocări primejdioase să nu se mai repete. Aceste măsuri ar fi arătat că conducătorii politici ai S.U.A. doresc ca lucrările conferinței la nivel înalt să se poată desfășura rodnic, în interesul păcii. Guvernul american a procedat însă cu totul altfel. Nevoit să recunoască misiunea de spionaj a avionului doborât, el nu numai că nu a condamnat pătrunderile perfide ale avioanelor militare americane în spațiul aerian al U.R.S.S., nu și-a exprimat regretul în legătură cu aceste acțiuni pirateresti și nu a dat asigurări că pe viitor ele nu se vor mai repeta, ci a confirmat cu un cinism revoltător că spionajul ae-

rian a făcut și va face parte din politica deliberată a S.U.A. față de U.R.S.S. și de celelalte țări socialiste. Este de la sine înțeles că asemenea afirmații cinice nu puteau constitui o premiză sănătoasă pentru începerea lucrărilor conferinței la nivel înalt. Ca atare, la 16 mai, în cadrul întâlnirii preliminare la care au participat șefii celor patru guverne, tovarășul Hrușciov care a venit la Paris conform înțelegerii cu privire la conferința la nivel înalt, a făcut o importantă declarație în care a arătat că în urma zborurilor de spionaj ale avioanelor militare americane și, mai ales, după declararea acestor zboruri drept politică națională a S.U.A. îndreptată împotriva țărilor socialiste, în relațiile internaționale s-au creat condiții noi care se caracterizează prin aceea că se încearcă să se trateze cu Uniunea Sovietică sub amenințarea unor zboruri agresive de spionaj, ceea ce face cu neputință participarea ei la tratative. Într-un mod cit se poate de clar, deschis și convingător, șeful guvernului sovietic a demască în fața întregii lumi uneltirile celor care au căutat să torpileze conferința, reducând-o la o simplă formalitate, fără vreun urmă în sensul îmbunătățirii situației internaționale.

Evenimentele din ultimele luni dovedesc că partea americană nu împărtășește dorința de a contribui în mod constructiv la rezolvarea marilor probleme care frământă omenirea și dau destule temeieri să ne întrebăm dacă înșăși participarea sa la conferința la nivel înalt nu înseamnă decât o încercare de a înșela popoarele, camuflându-și planurile agresive sub paravanul unor tratative sterpe, dinainte sortite eșecului. „Dacă guvernul sovietic în condițiile create ar participa la tratative sortite evidente eșecului — arăta pe bună dreptate N. S. Hrușciov — el ar deveni prin aceasta complice la înșelarea popoarelor, or, el nu intenționează să acționeze ca

atare”. Șeful guvernului sovietic a precizat că este gata să participe la conferință și să depună toate eforturile pentru a contribui la succesul ei, dacă guvernul S.U.A. ar declara că în viitor S.U.A. nu vor mai viola frontierele de stat ale U.R.S.S. cu avioanele lor, că condamnă acțiunile provocatoare întreprinse în trecut și vor pedepsi pe vinovații direcți de aceste acțiuni — ceea ce ar asigura pentru Uniunea Sovietică condiții egale cu celelalte puteri. După cum informează Agenția TASS, în loc de a condamna acțiunile agresive ale S.U.A., a cere scuze, a-și lua angajamentul de a nu admite niciodată pe viitor astfel de acțiuni și de a pedepsi pe cei vinovați, Eisenhower a declarat în termeni foarte nebuloși că „după recentul incident, aceste zboruri au fost sistate și că nu se intenționează ca ele să fie reluate... Astfel președintele S.U.A. nu a manifestat dorința de a rezolva problema și de a asigura într-adevăr posibilitatea desfășurării normale a lucrărilor conferinței”.

Acestea fiind împrejurările, tov. N. S. Hrușciov a arătat că nu există altă soluție mai bună decât amânarea conferinței la nivel înalt cu aproximativ 6—8 luni. Într-un comunicat dat ulterior de grupul de presă de pe lângă președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., se spune că „Uniunea Sovietică este gata, ca și până acum, să ia loc la masa rotundă a conferinței la nivel înalt dacă Statele Unite vor înlătura piedica ce stă în calea începerii lucrărilor acestei conferințe și care a apărut din vina lor” — ceea ce este o nouă dovadă a bunăvoinței și spiritului profund constructiv al părții sovietice.

Declarațiile lui N. S. Hrușciov au avut un puternic ecou în întreaga lume. Înțelegând în mod just poziția demnă, profund principială, izvorită din dorința sinceră de pace, a guvernului sovietic, popoarele întregii lumi o aprobă și o sprijină din toată inima.

Manevra stângace a conducătorilor puterilor occidentale la Paris

Comunicatul grupului de presă de pe lângă președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S.

PARIS 17 (Agerpres). — TASS transmite:

Grupul de presă de pe lângă președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. comunică:

După cum s-a stabilit de comun acord în urma întâlnirii preliminare a conducătorilor celor patru mari puteri de la Paris, ziua de 17 mai urma să fie, după cum a propus președintele De Gaulle, care a prezidat această întâlnire, o zi de reflecție asupra declarațiilor făcute de șefii guvernelor.

Folosind această posibilitate N. S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., și R. I. Malinovski, mareșal al Uniunii Sovietice, au făcut o vizită în satul Pleurs-sur-Marne, situat la o distanță de 120 km. de Paris. În anul primului război mondial în acest sat a fost cantonată unitatea militară rusă din care făcea parte ca soldat R. I. Malinovski. Împreună cu francezii, această unitate a participat la luptele pentru Franța și și-a vărsat sîngele pe pământul francez în lupta împotriva dușmanului comun — militarismului german.

În timp ce N. S. Hrușciov și R. I. Malinovski se aflau în satul Pleurs-sur-Marne și aveau convorbiri prietenești cu țărani care și-au amintit despre zilele luptei comune, din Paris a sosit prin intermediul poliției și corespondenților știrea că a fost stabilită o ședință a șefilor guvernelor celor patru puteri pentru ora 15, la Palatul Elysée.

La întoarcerea la Paris, lui N. S. Hrușciov i s-a înmînat o scrisoare a președintelui De Gaulle care confirma intenția acestuia de a ține această ședință. Din scrisoare nu reieșea însă clar dacă este vorba despre o nouă reuniune preliminară, ca o încununare a zilei de studiu, sau despre o încercare de a convoaca în mod unilateral conferința la nivel înalt.

N. S. Hrușciov a cerut părții franceze să precizeze caracterul consfățirii propuse, — această cerere a fost transmisă neîntirziat prin telefon.

La această întrebare nu s-a dat nici un răspuns. În acest timp, la Palatul Elysée au sosit conducătorii celor trei puteri occidentale. Neprimind răspuns la întrebarea sa,

N. S. Hrușciov a adresat președintele De Gaulle următoarele scrisoare:

Domnule președinte,

În legătură cu scrisoarea dv. din 17 mai, a.c. care mi-a fost adresată, a apărut următoarea neclaritate care nu este elucidată în această scrisoare.

În scrisoarea dv. nu se spune dacă este vorba despre o întrunire a conducătorilor statelor — Franței, U.R.S.S., Marii Britanii și S.U.A., în vederea unei întâlniri preliminare în scopul elucidării problemei dacă există oare condiții care să permită începerea conferinței la nivel înalt, sau este vorba de începerea lucrărilor a însăși conferinței la nivel înalt.

După cum am mai spus ieri, în calitate de șef al guvernului U.R.S.S., sint gata să particip la conferința la nivel înalt dacă guvernul S.U.A. va înlătura pledica care nu îmi permite să particip la această conferință. Această pledică ar fi înlăturată în cazul în care președintele S.U.A. va declara că guvernul S.U.A. condamnă acțiunile provocatoare ale aviației americane împotriva Uniunii Sovietice, care au avut loc, își exprimă regretul în legătură cu aceste acțiuni, va lua măsuri în vederea pedepsirii persoanelor vinovate de aceasta și va da asigurări că în viitor nu vor fi permise asemenea acțiuni față de Uniunea Sovietică.

Se înțelege de la sine că sint gata, după cum s-a comunicat deja directorului cabinetului dv., să particip la întâlnire dacă ea va avea un caracter preliminar.

Cu respect,
N. HRUȘCIOV

Ca răspuns la această scrisoare, președintele De Gaulle, după încheierea consfățirii unilaterale a șefilor celor trei puteri occidentale întruniți la Palatul Elysée, a trimis un răspuns în care se spunea:

„Ca răspuns la întrebările pe care le puneți în scrisoarea dv., precizez că această ședință a avut drept scop să înceapă discutarea problemelor asupra cărora am căzut de acord să le examinăm în cadrul conferinței la nivel înalt și, astfel, urma să aibă caracterul primei ședințe a acestei conferințe”.

Această declarație nu poate să nu provoace uimire întrucit, după cum este bine cunoscut, în declarația sa fă-

cută la întâlnirea preliminară, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. S. Hrușciov, a expus în modul cel mai precis condițiile în care guvernul sovietic este gata să participe la conferința la nivel înalt. Întrucât după întâlnirea preliminară președintele Eisenhower nu a făcut o declarație publică cu privire la condamnarea acțiunilor provocatoare ale aviației americane împotriva Uniunii Sovietice, pedepsirea celor vinovați și cu privire la faptul că aceste acțiuni împotriva Uniunii Sovietice nu vor mai fi admise pe viitor, era absolut clar că în aceste condiții nici nu putea fi vorba de deschiderea conferinței la nivel înalt la data de 17 mai.

Esenta tuturor acestor acțiuni unilaterale ale puterilor occidentale a devenit clară din declarația făcută de Hagerty, consilier al președintelui S.U.A. pentru problemele presei, în cadrul conferinței de presă din seara zilei de 17 mai, potrivit căreia în această zi ar fi trebuit să înceapă lucrările conferinței la nivel înalt, dar că ea nu a avut loc datorită absenței reprezentantului U.R.S.S. și că președintele S.U.A. consideră conferința la nivel înalt încheiată.

Dar indiferent de subterfugile diplomatice la care ar recurge guvernul Statelor Unite urmărind să inducă în eroare opinia publică, el nu va putea scăpa de răspunderea pentru torpilarea conferinței la nivel înalt.

Toată lumea știe că tomăi guvernul S.U.A. prin acțiunile sale agresive împotriva Uniunii Sovietice, întreprinse în ajunul conferinței la nivel înalt, și prin refuzul încăpăținat de a răspunde pentru aceste acțiuni, a torpilat această conferință pe care popoarele întregii lumi o așteptau cu atîta speranță.

Grupul de presă de pe lângă președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. este puternic să aducă la cunoștință că guvernul sovietic, confirmînd voința sa neabătută de pace și de reglementare a problemelor internaționale litigioase pe calea tratativelor, declară din nou că Uniunea Sovietică este gata, ca și până acum, să ia loc la masa rotundă a conferinței la nivel înalt dacă Statele Unite vor înlătura pledica ce stă în calea începerii lucrărilor acestei conferințe și care a apărut din vina lor.

Poziția S.U.A. aspru criticată de opinia publică internațională

Ce scrie ziarul american „Washington Post and Times Herald”

WASHINGTON 17 (Agerpres) — Comentatorul ziarului „Washington Post and Times Herald”, Ch. Roberts, condamnă cu asprime politica guvernului S.U.A. care a torpilat conferința de la Paris. „Președintele Statelor Unite, scrie el va fi acuzat în toată lumea de reluarea războiului rece și de revenire la atmosfera crizei”. Roberts subliniază totodată că „ceea ce constituie punctul central al acuzațiilor lui N. S. Hrușciov este un fapt cert și neplăcut: Statele Unite au încălecat cu adevărat suveranitatea sovietică și președintele a luat asupra sa personal răspunderea pentru aceasta”.

S. U. A. vor plăti scump pentru politica lor mioapă

STOCKHOLM 17 (Agerpres). — Zfărele din Stockholm publice o expunere amănunțită a declarației lui N. S. Hrușciov la ședința preliminară a conducătorilor celor patru mari puteri.

Ziarul conservator „Svenska Dagbladet” scrie în articolul

său de fond din 17 mai că americanii au plătit și vor mai plăti scump pentru politica lor mioapă, care și-a găsit expresia în abaterea de la tradițiile unanim recunoscute — de a nu ridica niciodată spionajul la rangul de politică oficială. Declarația lui N. S. Hrușciov, remarcă ziarul, este un „triumf fără precedent”.

„Chiar dacă președintele S.U.A. ar da acum noi dovezi că năzuiește spre pace și destindere a încordării internaționale — scrie în continuare „Svenska Dagbladet” — nici atunci nu se va putea nega că statul care este liderul lumii libere (adică al lumii capitaliste — N.R.) a suferit un eșec nemaiomenit și o pierdere de prestigiu. Faptul că în curs de numai câteva zile americanii au dat mereu alte explicații constituie un simptom alarmant al lipsei de consecvență și perspicacitate. Hrușciov a avut tot dreptul să invinuiască S.U.A. de provocări directe săvîrșite împotriva teritoriului sovietic”.

În ce privește Uniunea Sovietică, scrie ziarul „Stockholm Tidningen”, există o serie întregă de motive care arată că Hrușciov năzuiește cu adevărat, ca și până acum, spre destinderea încordării.

Cu ZIMBETUL pe BUZE

Ghicatori

Lelea Sălia cea buzată,
E-o dădăcă minunată;
Crește-n țarină și-n luaci,
Zeci și zeci de mii de prunci.

(Sădă)

Vara-n soare, pe zăduf,
Poartă pălării cu puț.
Dac-o lași să crească mare,
Te lasă fără mîncare!

(Pălămidă)

Cum e el așa de mic,
Face treabă de voinic
Și din lanurile toate
Buruienile le scoate.

(Oțaci)

Brigada

Privind cu gingășie firul crud
De buruienți ce-l stînjinesc și-nțepă
Prin griul fraged răsărit de-o șchioapă
Doar cîntece și risete se-aud.

Înaltînd atenți pe solul ud
Nimic, nici o neghină nu le scapă.
Și lanul undulește ca o apă
Sub vîntul cald ce-adie de la sud.

Iar cînd spre seară se-nroșește cerul
Și umbre lungi se lasă pe pămînt,
Privind peste ogor, brigadierul

Inspiră-adînc un gît de aer tare
De parcă ar adușmeca în vînt
Mirosul bun al pînii viitoare.

MIRCEA PAVELESCU

Două albine

— fabulă —

Prin ramuri cerne soarele polei,
Privind la două-albine lucrătoare
Ce se-ntîlniră ca din întimplare
În cupa mică-a unei flori de tel.

Și-au dat binețe, apoi, într-o clipă,
Ca două cunoștințe de demult
Au prins să-nchege-al vorbelor tumult
În tremurări mărunte de aripă:

— De unde ești de felul tău surată?
Din cite-mi amintesc, eu nu știu dacă
Te-am întîlnit în stup sau în prîscă
Și nici în rol nu te-am văzut vreodată?

O clipă s-a lăsat în jur tăcere...
Apoi, cealaltă: — Eu sînt din pădure,
Am casă într-un fag cu ramuri sure!
— Atunci, de ce, surată, nu faci miere?

— Păi, drept să-ți spun, mai fac eu cit de cit
la, string și eu o țiră de mîncare!
— Puțin! La noi în stup e-ndestulare...

De ce nu vii? Tot nu te-ai hotărît?
— Ba, după cită miere vîd la tine
Acuma, cred și eu că-n stup e bine.

Am auzit că ostăzi, în stupină
Lucrează înc-o harnică elbină,
Care-o adus la stup cu ea o dată
Vreo trei surori, o vară, și-o cumnotă!

VASILE GEORGETA
cosp. voluntar, Pitești

Suplimente și... suplimentări

La început a fost un deviz, care exprimat în cifre, însemna 150.000 lei. Nici mai mult, nici mai puțin, nici mai ieftin, nici mai scump. În fapt, el reprezenta costul construcției noului cămin cultural, ce urma să se înalțe în comuna Tanacu, raionul Vășui. La prima vedere se părea că autorul devizului nu trecuse cu... vederea nici un amănunt pentru ca viitoarea construcție să fie spațioasă, capabilă să satisfacă cele mai exigențe pretenții. N-au fost uitate din deviz nici broaștele de la uși (dimpotrivă, erau prevăzute broaște Yale) și nici alte elemente strict necesare unei construcții pentru ca aceasta să se poată numi casă. Astfel, după ce a fost văzut și avizat de toate organele respective, devizul a început să fie tradus în viață. În scurt timp însă, constructorii au constatat cu ulmire că devizul îi lipsesc două elemente strict necesare unei case pentru ca aceasta să se poată numi cămin cultural. În speță, lipseau cabina pentru proiecție și magazia pentru materiale. S-a apelat atunci la o soluție pe cât de salvatoare, pe atît de binecuvîntată de către autorul devizului: suplimentarea.

Și astfel, devizul a fost suplimentat cu 11.101 lei. Putea fi aprobat cu mai multă ușurință de la bun început dacă ar fi fost în valoare inițială de numai 11.100 și nu 11.101 lei. Leul de la urmă a stîrnit discuții aprinse în rîndul celor ce erau solicitați să-și dea avizul, mai ales după ce cineva din comisie a propus ca leul să fie redus la 50 de bani.

În cele din urmă, el a fost aprobat.

După asta, s-a trecut din nou la lucru cu rîvnă. Nu mai exista nici o îndoielă că totuși casa se va numi cămin cultural și nu o simplă casă cum exista pericolul la un moment dat. Ulterior însă, un alt necaz s-a abătut asupra celui ce întocmise devizul. S-a constatat că sala de spectacole e mult prea mică, fiind necesară mărire ei cu 5 metri. O nouă și binecuvîntată suplimentare a venit să completeze devizul care se apropia acum cu pași repezi de perfecțiune. Și de data aceasta suma necesară suplimentării a fost calculată cu o mîgălă rar întîlnită în lumea constructorilor. După îndelungi consumări s-a ajuns la o concluzie uluitoare de precisă, conform căreia noua suplimentare se ridică la valoarea de... 8.899 lei.

Nu se știe cu precizie cum s-a ajuns la această sumă și nici cum au putut fi evitate fracțiunile (...și 15 bani și 19 bani etc.), cert este că după ultima suplimentare lucrările au continuat cu repeziciune. Nu de alta, dar se putea ține (mai știți?) necesitatea unei noi suplimentări.

În prezent căminul cultural din comuna Tanacu este terminat.

Dar, culmea! Se așteaptă o nouă suplimentare, deoarece marginea de la acoperiș fiind foarte îngustă, toată apa provenită din ploaie se revarsă asupra pereților ca niște mici pîrîșe, dînd clădirii un aspect care nu aduce nici o casă, nici a cămin cultural. De unde concluzia, că în ciuda suplimentărilor trecute, căminul cultural al comunei Tanacu are în prezent nevoie de o nouă... suplimentare, proiectantul de un supliment de caldifoare, iar cel care a aprobat toate suplimentările de un... supliment de simț de răspundere în ceea ce privește viitoarele... suplimentări.

F. PITULESCU

Tehniciana agronom Maria Daniliuc, s-a angajat la cantina grădiniței de copii din Receaș, regiunea Timișoara.

— Zici că eu nu mă pricep la cartofi?...
Și asta îmi spui mine, care sînt tehnician
agronom?...

Ulitele satului Berzovia, raionul Reșița, sînt impracticabile pe timp ploios.

— Termină spălatul că-mi trebuie copaia s
trec ulița pînă la vecin!...

(Desene de PALL)

DREPT LA ȚINTĂ

Trebuie să „pice“

Întrebîndu-l pe Dumitru Pavel, directorul căminului cultural din comuna Vulturii, regiunea Galați, în ce fel sprijină bunul mers al școlii de primăvară, ne răspunde:

— Mai întîi și mai întîi, prin conferințe. Chî mline așteptăm să ne pice una de la raion.

— Și după conferință ce urmează?

— Program artistic, firește...

— Și, firește, cu artiștii satului...

— Da de unde! Noi încă n-avem așa ceva. Așteptăm să ne pice vreo echipă de la o raională de cultură.

— Și dacă nu pică?

— Atunci o să ne pice una de prin sate vecine.

— Și dacă n-o să vă pice nici de-aici?

— Imposibil? Trebuie să pice...

Într-adevăr, trebuie! Trebuie să pice un control de la secția de învățămînt și cultură. O dată cu controlul să pice și vreo măsură să a-i fi de-nvățătură!

INSTANTANEE

Colectiviștii din comuna Rogojeni, raionul Berești, au plantat 8 ha. de vie nobilă.

Vița de vie: — În curînd o să am urmași!

La G.A.S. Vulpești, reg. Cralova, nu s-au început lucrările de prășit la sfecla de zahăr.

Buruiana: — Deocamdată, am eu grijă de tine!

Tractoristul Gheorghe Serban, de la S.M.T. Chișineu-Criș, reg. Oradea, conduce bine tractorul.

Am spus eu că amețitul bînt de tractor o să mă bage într-un pom.

La clubul G.A.S. Mărășești, reg. Galați, nu se desfășoară nici un fel de activitate.

Dacă vrei, vă pot da eu un raport de activitate!
(Desene de NIC. NICOLAESCU)